

Mi úszik még a tejben?

Álvezetéknevéhez híven Kaján Ábel (?) úr a Napló március 25-ei számában (amely most jutott a kezembe) a vitaoldalon rólam, munkámról, a magyar fővárosból küldött egyik tudósításomról értekezik.

A Tejben vagyunk című írása elejével, illetve a tömegek lélekmérgezéséről kifejtett gondolatmenetével teljesen egyet is értek, ám kénytelen vagyok hozzászólni a velem kapcsolatos észrevételeihez, utalásaihoz. És visszautasítani, mint személyem lejáratása elleni kísérletet.

„A Magyar Szó újságírója budapesti tudósításainak némelyikében elég nagy dongók vannak. Az elsőre akkor figyelhattunk föl, amikor igen keményen és határozottan azt írta, hogy az a magyarüldözés, ami a szlavóniai magyar falvakban történik, az nem is üldözés” – írja többek között Kaján úr. Ilyet pedig én sohasem írtam! Igaz, bíraltam a Magyar Televízió Panoráma c. műsorának egyik, tavaly júliusi adását, legfőképp azért, mert az ottani magyarság megmentőjének szerepében kívántak tetszelegni (ami, mint ahogy sajnos ki is derült, csak ártott, mint sok más esetben is) a korrekt tudósítás helyett (vagy mellett). Na, kaptam is ezért aztán a Panoráma-stábtól egyenesben is, meg jó néhány műsoron keresztül olyanokat, amiről pontosan a Kaján úr által emlegetett propaganda-sajtó módszerei jutottak eszembe.

„Kisebb-nagyobb kétszárnyú azóta is belekerült a tudósításába, ám most ez valóságos böngy, hogy ő az egész magyarországi kéméletlen sajtóháborúban azt látja meg elsőnek, hogy valaki összeveti a mostani vonalvezetést Horthyéval és Kádá-

réval” – olvasható Kaján cikkében a továbbiakban, majd végül egy Goebbel–Eörsi–Csorba vonalat vél felfedezni, ami már jóval több mint egyszerű kajánság.

Valószínűleg különbözőképpen sikerült az a több mint 500 írás, jegyzet, tudósítás, amit az elmúlt egy év alatt Budapestről küldtem, s noha mindegyiket gondosan igyekeztem megírni, megtörténhet, hogy egyik-másik nem sikerült úgy, ahogy szerettem volna (az, hogy kinek hogyan tetszett, már más lapra tartozik). Helyesbíték, hogy ez lett volna az első téma, amire figyeltem a „magyarországi kéméletlen sajtóháborúban”. Az egy év alatt többször is foglalkoztam ezzel a kérdéssel, témakörrel, s nagyon gyorsan figyeltem arra, hogy bizony a hatalom mindenütt igyekszik minden eszközzel megszerezni, kisajátítani, hatalmába keríteni a tájékoztatási eszközöket. S itt is hasonló dolgok történnek, igaz, más előjellel és nem annyira élesen, mint az otthoni sajtó körül. Itt is van rá példa, hogy a hatalom egyes lapokat favorizál, másokat állandóan bírál, hogy olyan főszerkesztőt neveznek ki kívülről egy lap élére, akit nyíltan nem akar a szerkesztőség, sőt még olyan uszító hangnemmű írásokra is van példa egyes lapokban, mint amilyeneket egyes belgrádi lapokban lehet olvasni. Persze, csak a célpont más, viszont a módszer ugyanaz.

Ezt az Eörsi-írást pedig egyszerűen nem lehetett nem észrevenni és a Magyar Szónak küldött lapszemlében nem megemlíteni, hiszen ilyen éles írás a budapesti napilapokban, amióta itt vagyok, nem jelent meg. Az pedig teljesen lényegtelen – és itt

történt a keveredés Eörsi úrnál –, hogy nekem arról az írásról mi a véleményem. Kaján urat felbőszítette Eörsi írása és jobb híján (nem Eörsinek), hanem nekemesett. Hasonló dolog történt 1989 őszén a Magyar Szóval, amikor Božović elvtárs a szabadkai pártbizottság elnökeként felbőszült egy íráson, amit a Magyar Szó a YU-PRESS rovatban átvett, s nem az írás szerzőit (utóvégre valószínűleg azokat is), hanem minket rohant le. Elmondtuk akkor Božović úrnak is, elmondom most Kaján úrnak is: egy-egy írást ismertetnek, átvesznek hátsó szándék nélkül is, pusztán csak azért, hogy a vélemények különbözőségét, sokaságát ismertessék. Kaján úr azonban a régi, kommunista propaganda-újságírás receptjét tarthatta szem előtt, ott ugyanis követelmény volt **csak** olyan írásokat ismertetni, amelyek azt mondják, amit mi akarunk hallani.

Egyébként örülök, hogyha véleményét mondanak munkámról. Tapasztalom, hogy egyaránt bírálják, sőt olykor támadnak a nagyszerb és a nagymagyar oldalról is. Nemrégiben hangzott el a vád, miszerint én az Antall-kormány politikáját propagálom a Magyar Szón keresztül. Most meg Kaján úr (kajánul) Antall-ellenességgel vádol. Egyik is, másik is rágalom. Munkám során csak a tárgyilagosságra és a semlegességre törekszem. (Megjegyzem, nagy meglepetésemre a honi újságírásban mostanság ez az utóbbi is vétek, egyik kollégát élesen a semlegessége miatt bírálták meg, sőt az így megfogalmazott bírálatot a szerkesztőség még írásba is adta!) Ezek szerint az csak jó jel, ha a merőben ellentétesek ugyanazt bírálják. Jusson csak eszünkbe, hogy a Magyar Szót is az SZSZP azzal vádolta, hogy a VMDK lapja, a VMDK pedig vice versa, miközben napilapunk csak a pártatlan, tárgyilagos újságírásra törekedett, arra, hogy becsülettel álljon a demokratikus közvélemény szolgálatában.

Végezetül még csak annyit, hogy ha már valaki bírál, magas szintről kioktat, legyen benne annyi betyárbecsület, hogy ezt ne álnév mögé bújva tegyel. Ha Kaján úr aláírta volna tisztességes nevét eszme-futtatása alá, akkor az is világossá vált volna, hogy az általa említett tejben állítólagos dongóim mellett még mi úszik. És ki, milyén szándékkal ereszti oda.

Szív küldi szívnek

Azt hiszem, tévedett a Napló munkatársa, amikor M. M. facér (felfüggesztett) igazgató és önjelölt főszerkesztő úrnak az Utcára nyílik a Forum-ajtó kezdetű dalt küldte a lap újonnan indult Szív küldi szívnek rovatába. M. M. úr kedvenc dala ugyanis a Favilla, fakánál, fatányér kezdetű csárdás, különös tekintettel az alább, egyetlen szó erejéig parafrazált soraira:

„Ha bemegyek a Forumba,
bent leszek,
ha kidobnak az utcára,
kint leszek!”

Szíves üdvözzettel:

Egy Maróti-rajongó
(Név és cím a szerkesztőségben)

Csorba Zoltán